

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
דיני ממונות בשלשה, ואם היה מומחה לרבים - דן אפילו יחידי.	תנו רבנן:											■	◇
כגון אנא דן דיני ממונות ביחיד.	רב נחמן:											■	
כגון אנא דן דיני ממונות ביחיד.	וכן אמר רבי חייא:											■	
כגון אנא - דגמירנא וסבירנא, ונקיטנא רשותא. אבל לא נקיט רשותא - דיניה לא דינא. או דילמא: אף על גב דלא נקיט רשותא דיניה דינא?	איבעיא להו:											^	◇
דמר זוטרא בריה דרב נחמן דן דינא וטעה, אתא לקמיה דרב יוסף	תא שמע:											○ !	
אם קיבלוך עליהו - לא תשלם, ואי לא - זיל שלים.	אמר לו: [רב יוסף]											■ !	◇
שמע מינה: כי לא נקיט רשותא - דיניה דינא, שמע מינה.												!	◇
האי מאן דבעי למידן דינא, ואי טעה מיבעי למיפטרא - לישקול רשותא מבי ריש גלותא.	רב:											■	◇
לשקול רשותא מבי ריש גלותא.	וכן אמר שמואל:											■	
פשיטא, מהכא להכא ומהתם להתם ומהכא להתם מהני דהכא שבט והתם מחוקק.												^	
(בראשית מט) לא יסור שבט מיהודה - אלו ראשי גליות שבכבל, שרודין את ישראל בשבט. ומחקק מבין רגליו - אלו בני בניו של הלל, שמלמדין תורה ברבים.	כדתניא:											■ ^	
מהתם להכא מאי?												^	◇
דרבה בר חנה דן דינא וטעה, אתא לקמיה דרבי חייא.	תא שמע:											○ !	◇
אי קיבלוך עליהו - לא תשלם, ואי לא - זיל שלים.	אמר ליה: [רבי חייא]											■ !	◇
והא רבה בר חנה רשותא הוה נקיט, שמע מינה: מהתם להכא - לא מהני, שמע מינה.												!	◇
ולא מהני?												;	
והא רבה בר רב הונא כי הוה מינצי בהדי דבי ריש גלותא אמר: לאו מיניכו נקיטנא רשותא מאבא מרי ואבא מרי מרב, ורב מרבי חייא, ורבי חייא מרבי?	[רבה בר רב הונא]											○ ;	◇
במילתא דעלמא הוא דאוקים להו.												!	◇
וכי מאחר דלא מהני, רבה בר חנה רשותא דנקט למה לי?												;	
לעירות העומדים על הגבולין.												!	
מאי רשותא?												^	◇
כי הוה נחית רבה בר חנה לבבל, אמר ליה רבי חייא לרבי: בן אחי יורד לבבל, יורה?	[רבי חייא לרבי]											○ ^ !	◇
יורה.	[רבי]											! !	◇
ידין?	[רבי חייא לרבי]											^ !	◇
ידין.	[רבי]											! !	◇
יתיר בכורות?	[רבי חייא לרבי]											^ !	◇
יתיר.	[רבי]											! !	◇
כי הוה נחית רב לבבל, אמר ליה רבי חייא לרבי: בן אחותי יורד לבבל, יורה?	[רבי חייא לרבי]											^ !	◇
יורה.	[רבי]											! !	

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
ידין?	[רבי חייא לרבי]											!	^	ה.	
ידין.	[רבי]											!	!	ה.	
יתיר בכורות?	[רבי חייא לרבי]												!	^	ה.
אל יתיר.	[רבי]												!	!	ה.
מאי שנא למר דקא קרי בן אחי, ומאי שנא למר דקא קרי בן אחותי?													‡	◇	ה.
וכי תימא הכי הוה מעשה													!	ה.	
איבו, וחנה, ושילא, ומרתא, ורבי חייא - כולהו בני אבא בר אהא כרסלא מכפרי הון	והאמר מר:												‡	■	ה.
רב בר אחוה דהוה בר אחתיה, רבה בר חנה בר אחוה דלאו בר אחתיה .													!	◇	ה.
ואי בעית אימא: על שם חכמתו דכתיב (משלי ז) אמר לחכמה אחתי את.													!	◇	ה.
יתיר בכורות?	[רבי חייא לרבי]												^	◇	< ה.
אל יתיר.	[רבי]												!	< ה.	
מאי טעמא?													^	ה.	
אילימא משום דלא חכים													!	ה.	
הא קא אמרינן דחכים טובא													‡	◇	ה.
אלא משום דלא בקי במומי													!	ה.	
שמונה עשר חדשים גדלתי אצל רועה בהמה לידע איזה מום קבוע ואיזה מום עובר	והאמר רב:												‡	○	ה.
אלא: לחלק לו כבוד לרבה בר חנה.													!	◇	ה.
ואיבעית אימא: משום הא גופיה, דרב בקי במומי טפי, ושרי מומי דלא ידעי אינשי, ואמרי: כי האי גוונא שרא רב, ואתו למשרי מום עובר.													!	◇	ה.
יורה?	[רבי חייא לרבי]												^	◇	< ה.
יורה.	[רבי]												!	< ה.	
אי גמיר - רשותא למה לי למישקל?													‡	◇	ה.
משום מעשה שהיה.													!	ה.	
פעם אחת הלך רבי למקום אחד, וראה בני אדם שמגבלין עיסותיהם בטומאה. אמר להם: מפני מה אתם מגבלין עיסותיכם בטומאה? אמרו לו: תלמיד אחד בא לכאן, והורה לנו מי בצעים אין מכשירין. - והוא - מי ביצים דרש להו. ואינהו סבור: מי בצעים קאמר.	דתניא:												!	○	ה.
וטעו נמי בהא: מי קרמיון ומי פיגה - פסולין, מפני שהן מי (בצעים). ואינהו סבור: מדלגבי חטאת פסילי - אכשורי נמי לא מכשרי. ולא היא, התם לענין חטאת - בעינן מים חיים, הכא - אכשורי כל דהו מכשרי.													!	○	ה.
באותה שעה גזרו: תלמיד אל יורה אלא אם כן נוטל רשות מרבו.	תנא:												!	■	ה.
מתר ללתת חיטין בפסח.	תנחום בריה דרבי אמי איקלע לחתר, דרש להו:												○	◇	ה.
לאו רבי מני דמן צור איכא הכא	אמרו לו:												‡	ה.	
תלמיד אל יורה הלכה במקום רבו, אלא אם כן היה רחוק ממנו שלש פרסאות כנגד מחנה ישראל	ותניא:												‡	■	ה.

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
לאו אדעתא.	אמר להו: [תנחום בריה דרבי אמר]											◇	ה:
רבי חייא חזייה לההוא גברא דהוה קאי בבית הקברות, אמר ליה: לאו בן איש פלוני כהן אתה?	[רבי חייא]											○	ה:
אמר ליה: אין, אבוה דההוא גברא גבה עינים הוה, נתן עיניו בגרושה וחיללו.												○	ה:
פשיטא, לפלגא - הא קאמר דמהני. על תנאי מאי?												◇	ה:
הרי אתה ברשותנו, עד שתבא אצלנו.	תא שמע: דאמר ליה רבי יוחנן לרב שמן:											○ !	ה:
שנים שדנו - דיניהם דין, אלא שנקרא בית דין חצוף.	גופא, אמר שמואל:											■	ה: <
יתיב רב נחמן וקאמר להא שמעתא.	[רב נחמן]											■	ה:
אפילו שנים מזכין או שנים מחייבין ואחד אומר איני יודע - יוסיפו הדיינין.	איתיביה רבא לרב נחמן:											◇	ה:
ואי איתא - להו כשנים שדנו												◇	ה:
שאני התם דמעיקרא אדעתא דתלתא יתיבי, הכא - לאו אדעתא דתלתא יתיבי.												!	ה:
הדין - בשלשה, ופשרה - בשנים. ויפה כח פשרה מכח הדין. ששנים שדנו - בעלי דינין יכולין לחזור בהן, ושנים שעשו פשרה - אין בעלי דינין יכולין לחזור בהן.	איתיביה: רבן שמעון בן גמליאל:											◇	ה:
וכי תימא פליגי רבנן עליה דרבן שמעון בן גמליאל												!	ו.
שנים שדנו - לדברי הכל אין דיניהם דין	והאמר רבי אבהו:											◇	ו.
גברא אגברא קא רמית?												!	ו.
שנים שדנו דיני ממונות - לדברי הכל אין דיניהם דין.	גופא, אמר רבי אבהו:											◇	ו. <
דן את הדין, וזיכה את החייב וחייב את הזכאי, טימא את הטהור טיהר את הטמא - מה שעשה עשוי, ומשלם מביתו.	איתיביה רבי אבא לרבי אבהו:											◇	ו.
הכא במאי עסקינן - דקיבלוהו עליהו.												!	ו.
אי הכי אמאי משלם מביתו?												◇	ו.
דאמרו ליה: דיינת לן דין תורה.												!	ו.
דטעה במאי?	רב ספרא לרבי אבא:											◇	ו.
אילמא דטעה בדבר משנה												!	ו.
טעה בדבר משנה - חוזר	והאמר רב ששת אמר רב אסי:											◇	ו.
אלא דטעה בשיקול הדעת.												!	ו.
היכי דמי בשיקול הדעת?												^	ו.
אמר רב פפא: כגון תרי תנאי ותרי אמוראי דפליגי אהדדי, ולא איתמר הלכתא לא כמר ולא כמר, וסוגיין דעלמא אליבא דחד מינייהו, ואזל איהו ועבד כאידך - היינו שיקול הדעת.	רב פפא:											!	ו.
לימא כתנאי.												◇	ו.
ביצוע בשלשה, דברי רבי מאיר	[רבי מאיר]											◇	ו.
פשרה ביחוד.	חכמים:											◇	ו.
לכולי עלמא מקשינן פשרה לדין.	סברוה:											◇	ו.

<p>מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof</p>	<p>חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מאי לאו בהא קמיפלגי											⊖	⊖	
דין בשלשה	דמר סבר: [רבי מאיר]	⊖	⊖	⊖	⊖	⊖							
דין בשנים?	ומר סבר: [חכמים]	⊖	⊖	⊖	⊖	⊖							
לא, דכולי עלמא דין בשלשה, והכא בהא קמיפלגי:											!	⊖	
מקשינן פשרה לדין	דמר סבר: [רבי מאיר]										!	⊖	
לא מקשינן פשרה לדין.	ומר סבר: [חכמים]										!	⊖	
לימא תלתא תנאי בפשרה											⊖	⊖	
בשלשה	דמר סבר: [רבי מאיר]	⊖	⊖	⊖	⊖	⊖						⊖	
בשנים	ומר סבר: [רבן שמעון בן גמליאל]	⊖	⊖	⊖	⊖	⊖						⊖	
ומר סבר ביחיד?	ומר סבר: [חכמים]	⊖	⊖	⊖	⊖	⊖						⊖	
מאן דאמר תרי - אפילו חד נמי, והאי דקאמר תרי - כי היכי דליהו עליה סהדי.	רב אחא בריה דרב איקא, ואיתימא רבי יימר בר שלמיא:											!	⊖
שמע מינה פשרה אינה צריכה קנין, דאי סלקא דעתך צריכה קנין - למאן דאמר צריכה, תלתא למה לי? תסגי בתרי, וליקני מיניה	רב אשי:											⊖	⊖
והלכתא: פשרה צריכה קנין.												⊖	⊖
כשם שהדין בשלשה כך ביצוע בשלשה, נגמר הדין - אי אתה רשאי לבצוע.	תנו רבנן:											⊖	⊖
(סרמ"ש בנק"ש סימן)												⊖	⊖
אסור לבצוע, וכל הבוצע - הרי זה חוטא, וכל המברך את הבצוע - הרי זה מנאץ, ועל זה נאמר (תהלים י') בצע ברך נאץ ה', אלא: יקוב הדין את ההר, שנאמר (דברים א') כי המשפט לאלהים הוא, וכן משה היה אומר יקוב הדין את ההר, אבל אהרן אוהב שלום ורודף שלום, ומשים שלום בין אדם לחבירו, שנאמר (מלאכי ב') תורת אמת היתה בפהו ועולה לא נמצא בשפתיו בשלום ובמישור הלך אתי ורבים השיב מעון. הרי שגזל סאה של חטים וטחנה ואפאה והפריש ממנה חלה, כיצד מברך? אין זה מברך אלא מנאץ, ועל זה נאמר: ובצוע ברך נאץ ה'.	רבי אליעזר בנו של רבי יוסי הגלילי											⊖	⊖
רבי מאיר אומר: לא נאמר בצוע אלא כנגד יהודה, שנאמר (בראשית ל"ז) ויאמר יהודה אל אחיו מה בצע כי נהרג את אחינו, וכל המברך את יהודה - הרי זה מנאץ, ועל זה נאמר: ובצוע ברך נאץ ה'.	רבי מאיר:											⊖	⊖
מצוה לבצוע, שנאמר: (זכריה ח') אמת ומשפט שלום שפטו בשעריכם. והלא במקום שיש משפט - אין שלום, ובמקום שיש שלום - אין משפט. אלא איזהו משפט שיש בו שלום - הוא אומר: זה ביצוע. וכן דוד הוא אומר (שמואל ב' ח') ויהי דוד עושה משפט וצדקה, והלא כל מקום שיש משפט - אין צדקה, וצדקה - אין משפט, אלא איזהו משפט שיש בו צדקה - הוא אומר: זה ביצוע	רבי יהושע בן קרחה:											⊖	⊖
דן את הדין, זוכה את הזכאי וחייב את החייב, וראה שנתחייב עני ממון ושלם לו מתוך ביתו - זה משפט וצדקה, משפט - לזה, וצדקה - לזה, משפט לזה - שהחזיר לו ממון, וצדקה לזה - ששילם לו מתוך ביתו.	אתאן לתנא קמא:											⊖	⊖
האי לכל עמו? לעניים מיבעי ליה	קשיא ליה לרבי:											⊖	⊖
אלא אף על פי שלא שילם מתוך ביתו והו משפט וצדקה, משפט לזה, וצדקה לזה. משפט לזה - שהחזיר לו ממון, וצדקה לזה - שהוציא גזילה מתחת ידו.	[רבי]											!	⊖
שנים שבאו לפניך לדין, עד שלא תשמע דבריהן, או משתשמע דבריהן ואי אתה יודע להיכן דין נוטה - אתה רשאי לומר להן: צאו ובצוע. משתשמע דבריהן ואתה יודע להיכן דין נוטה - אי אתה רשאי לומר להן: צאו ובצוע. שנאמר (משלי יז) פוטר מים ראשית מדון ולפני התגלע הריב נטוש, קודם שנתגלע הריב - אתה יכול לנטוש, משנתגלע הריב - אי אתה יכול לנטוש.	רבי שמעון בן מנסיא:											⊖	⊖
שנים שבאו לדין, אוהדין ואוהדין קשה, עד שלא תשמע דבריהם או משתשמע דבריהם ואי אתה יודע להיכן דין נוטה - אתה רשאי לומר להם: אין אני נזקק לכם. שמא נתחייב חזק ונמצא חזק ונדפך. משתשמע מניין לתלמיד שיושב לפני רבו וראה זכות לעני וחובה לעשיר, מניין שלא ישתוק - שנאמר (ויקרא י"ג) איש	ר' יהושע בן לקיש, ר' יהודה בן לקיש:											⊖	⊖
מניין לתלמיד שיושב לפני רבו וראה זכות לעני וחובה לעשיר, מניין שלא ישתוק - שנאמר (ויקרא י"ג) איש	רבי יהושע בן קרחה:											⊖	⊖

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
לא תכניס דבריך מפני איש.	רבי חנין:											◇	1:
ויהו עדים יודעים את מי הן מעידין, ולפני מי הן מעידין, ומי עתיד ליפרע מהן, שנאמר (דברים י"ט) ועמדו שני האנשים אשר להם הריב לפני ה'.												◇	1:
ויהו הדיינין יודעין את מי הן דנין, ולפני מי הן דנין, ומי עתיד ליפרע מהן, שנאמר (תהלים פ"ב) אלהים נצב בעדת אל. וכן ביהושפט הוא אומר (דברי הימים ב' י"ט) ויאמר אל השפטים ראו מה אתם עשים כי לא לאדם תשפטו כי (אם) לה', שמא יאמר הדיין מה לי בצער הזה - תלמוד לומר עמכם בדבר משפט - אין לו לדיין אלא מה שעניו רואות.												◇	1:
היכי דמי גמר דין?												^	1:
איש פלוני אתה חייב, איש פלוני אתה זכאי.	רב יהודה אמר רב:											◇	1:
הלכה כרבי יהושע בן קרחה.	רב:											◇	1:
איני?												?	1:
והא רב הונא תלמידיה דרב הוה, כי הוה אתו לקמיה דרב הונא, אמר להו: אי דינא בעיתו אי פשרה בעיתו.	[רב הונא]											◇	1:
מאי מצוה נמי דקאמר רבי יהושע בן קרחה - מצוה למימרא להו: אי דינא בעיתו, אי פשרה בעיתו.												◇	1:
היינו תנא קמא												?	2:
איכא בינייהו מצוה:												!	2:
מצוה	רבי יהושע בן קרחה סבר:											◇	2:
רשות	תנא קמא:											◇	2:
היינו דרבי שמעון בן מנסיא												?	2:
איכא בינייהו משתשמע דבריהן ואתה יודע להיכן הדין נוטה, אי אתה רשאי לומר להן צאו ובצעו.												!	2:
ופליגא דרבי תנחום בר חנילאי.												■	2:
לא נאמר מקרא זה אלא כנגד מעשה העגל, שנאמר (שמות ל"ב) וירא אהרן ויבן מזבח לפניו	דאמר רבי תנחום בר חנילאי:											◇	2:
מה ראה?												^	2:
ראה חור שזובח לפניו, אמר: אי לא שמענא להו - השתא עבדו לי כדעבדו בחור, ומיקיים בי (איכה ב') אם יהרג במקדש ה' כהן ונביא, ולא הואי להו תקנתא לעולם. מוטב דליעבדו לעגל, אפשר הואי להו תקנתא בתשובה.	רבי בנימין בר יפת אמר רבי אלעזר:											◇	2:
והני תנאי, (משלי י"ז) פוטר מים ראשית מדון, מאי דרשי ביה?												?	2:
כדרב המנונא.												!	2:
אין תחילת דינו של אדם נידון אלא על דברי תורה, שנאמר פוטר מים ראשית מדון.	דאמר רב המנונא:											◇	2:
האי תיגרא דמיא לצינורא דבידקא דמיא, כיון דרווח - רווח.	רב הונא:											◇	2:
דמי לגודא דגמלא, כיון דקם - קם.	אביי קשישא אמר:											◇	2:
(שמע"י ושת"י שב"ע זמירו"ת הו"א סימן.)												◇	2:
ההוא דהוה קאמר ואזיל: טוביה דשמע ואדיש, חלפוה בישתיה מאה.												○	2:
קרא כתיב פוטר מים ראשית מדון - ריש מאה דיני.	שמואל לרב יהודה:											◇	2:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ההוא דהוה קאמר ואזיל: אתרתי תלת גנבא לא מיקטל.												○
קרא כתיב (עמוס ב') כה אמר ה' על שלשה פשעי ישראל ועל ארבעה לא אשיבנו.	שמואל לרב יהודה:											◊
ההוא דהוה קאמר ואזיל: שב בירי - לשלמנא, וחדא לעביד ביש.												○
קרא כתיב (משלי כ"ד) כי שבע יפול צדיק וקם.	שמואל לרב יהודה:											◊
ההוא דהוה קאמר ואזיל: דאזיל מבי דינא שקל גלימא - ליזמר זמר, וליזיל באורחא.												○
קרא כתיב (שמות י"ח) וגם כל העם הזה על מקמו יבא בשלום.	שמואל לרב יהודה:											◊
ההוא דהוה קאמר ואזיל: היא ניימא, ודיקולא שפיל.												○
קרא כתיב (קהלת ו') בעצלתים ימך המקרה וגו'.	שמואל לרב יהודה:											◊
ההוא דהוה קאמר ואזיל: גברא דרחיצנא עליה אדייה לגזיזיה וקם.												○
קרא כתיב (תהלים מ"א) גם איש שלומי אשר בטחתי בו וגו'.	שמואל לרב יהודה:											◊
ההוא דהוה קאמר ואזיל: כי רחזיתין הוה עזיזא - אפותיא דספסירא שכיבן, השתא דלא עזיזא רחזיתין - פוריא בר שיתין גרמידי לא סגי לן.												○
קראי כתיבי, מעיקרא כתיב (שמות כ"ה) ונועדתי לך שם ודברתי אתך מעל הכפרת	רב הונא:											◊
ארון תשעה וכפורת טפח - הרי כאן עשרה	ותניא:											◊
וכתיב (מלכים א') וחזית אשר בנה המזן שלמה לה ששים אמה ארבע עשרים וחברו שלשים אמה קומתו. ולבסוף כתיב (ישעיהו ס"ו) כה אמר ה' השמים כסאי והארץ הדם רגלי איזה בית אשר תבנו לי												◊
מאי משמע דהאי לא תגורו לישנא דכנושי הוא?												◊
אמר קרא: (דברים כ"ה) ויין לא תשתה ולא תאגר.	רב נחמן:											!
רב אחא בר יעקב אמר מהכא: (משלי י') תכין בקיץ לחמה אגרה בקציר מאכלה.												!
מהכא: (משלי י') אגר בקיץ בן משכיל.	רב אחא בריה דרב איקא:											!
(אמ"ת ממו"ן י"א ר"ה סימן.)												◊
כל דיין שדן דין אמת לאמיתו משרה שכונה בישראל, שנאמר (תהלים פ"ב) אלהים נצב בעדת אל בקרב אלהים ישפט. וכל דיין שאינו דן דין אמת לאמיתו - גורם לשכינה שתסתלק מישראל, שנאמר (תהלים י"ב) משד עניים מאנקת אביונים עתה אקום יאמר ה' וגו'.	רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:											◊
כל דיין שנוטל מזה ונותן לזה שלא כדין - הקדוש ברוך הוא נוטל ממנו נפשו שנאמר (משלי כ"ב) אל תגזל דל כי דל הוא ואל תדכא עני בשער כי ה' יריב ריבם וקבע את קבעיהם נפש.	ואמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:											◊
לעולם יראה דיין עצמו כאילו חרב מונחת לו בין ירוכותיו, וגיהנם פתוחה לו מתחתיו, שנאמר (שיר השירים ג') הנה מטתו שלשלמה ששים גברים סביב לה מגברי ישראל כלם אחזי חרב מלמדי מלחמה איש חרבו על ירכו מפחד בלילות - מפחדה של גיהנם שדומה ללילה.	ואמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:											◊
מאי דכתיב (ירמיהו כ"א) בית דוד כה אמר ה' דינו לבקר משפט והצילו גזול מיד עושק, וכי בבקר דנין וכל היום אין דנין? אלא: אם ברור לך הדבר כבקר - אמרהו, ואם לאן - אל תאמרהו.	דרש רבי יאשיה ואיתימא רב נחמן בר יצחק:											◊
מהכא: (משלי ז') אמר לחכמה אחתי את אם ברור לך הדבר כאחותך שהיא אסורה לך - אומר, ואם לאו - אל תאמרהו	רבי חייה בר אבא אמר רבי יונתן											◊
עשרה שיושבין בדיון - קולר תלוי בצוואר כולן.	רבי יהושע בן לוי:											◊
פשיטא												?
לא צריכא אלא לתלמיד היושב לפני רבו.												!
רב הונא כי הוה אתי דינא לקמיה, מיכניף ומייתי עשרה רבנן מבי רב. אמר: כי היכי דלימטיין שיבא מכשורא.	[רב הונא]											○

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ◌ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
רב אשי, כי הוה אתי טריפתא לקמיה מכניף ומייתי להו לכולהו טבחי דמתא מחסיא, אמר: כי היכי דלימטיין שיבא מכשורא.	[רב אשי]									○	
מאי דכתיב (משלי כ"ט) מלך במשפט יעמיד ארץ ואיש תרומות י הרסנה, אם דיין דומה למלך, שאינו צריך לכלום - יעמיד ארץ, ואם דומה לכהן שמחזר בבית הגרנות - י הרסנה.	כי אתא רב דימי אמר, דרש רב נחמן בר כהן:									◊	
דבי נשיאה אוקמו דינא דלא הוה גמיר										○	◊
אמר ליה ליהודה בר נחמני מתורגמניה דריש לקיש: קום עליה באמורא.										○	◊
קם, גחין עליה, ולא אמר ליה ולא מיד.										○	
פתח ואמר: (חבקוק ב') הוי אומר לעץ הקיצה עורי לאבן דומם הוא יורה הנה הוא תפוש זהב וכסף וכל רוח אין בקרבו.	[יהודה בר נחמני]									○	◊
ועתיד הקדוש ברוך הוא לפרע ממעמידין, שנאמר (חבקוק ב') וה' בהיכל קדשו הס מפניו כל הארץ.										■	◊
כל המעמיד דיין שאינו גון - כאילו נטע אשירה בישראל, שנאמר (דברים ט"ז) שפטים ושטרים תתן לך וסמך ליה (דברים ט"ז) לא תטע לך אשירה כל עץ.	ריש לקיש:									■	◊
ובמקום שיש תלמידי חכמים - כאילו נטעו אצל מזבח, שנאמר (דברים ט"ז) אצל מזבח ה' אלהיך.	רב אשי:									■	◊
כתיב (שמות כ') לא תעשון אתי אלהי כסף ואלהי זהב. אלהי כסף ואלהי זהב הוא דלא עביד, הא דעץ שרי?										■	
אלוה הבא בשביל כסף, ואלוה הבא בשביל זהב.	רב אשי:									!	◊
רב כי הוה אתי לבי דינא אמר הכי: ברעות נפשיה לקטלא נפיק, וצבי ביתיה לית הוא עביד, וריקן לביתיה עייל, ולואי שתהא ביאה כיצאיה.	[רב]									○	
כי הוי חזי אמבוהא (דספרי) אבתריה אמר: (איוב כ') אם יעלה לשמים שיאו וגו', כגללו לנצח יאבד.	[רב]									○	
כי הוו מכתפי ליה בשבתא דריגלא אמר הכי: (משלי כ"ז) כי לא לעולם חסן ואם נזר לדור ודור.	מר זוטרא חסידא:									○	
מנא הא מילתא דאמרו רבנן הוו מתונין בדין - דכתיב (שמות כ') לא תעלה במעלת, וסמך ליה (שמות כ"א) ואלה המשפטים.	דרש בר קפרא:									■	◊
מניין לדיין שלא יפסע על ראשי עם קודש - שנאמר לא תעלה במעלת, וסמך ליה ואלה המשפטים.	רבי אליעזר:									■	◊
אשר תשים? אשר תלמדם מיבעי ליה										?	◊
אלו כלי הדינין.	רבי ירמיה ואיתימא רבי חייא בר אבא:									!	◊
רב הונא, כי הוה נפק לדינא אמר הכי: אפיקו לי מאני חנותאי: מקל ורצועה, ושופרא וסנדלא	[רב הונא]									○	
(דברים א') ואצוה את שפטיכם בעת ההיא - אמר רבי יוחנן: כנגד מקל ורצועה תהא זריז	[רבי יוחנן]									■	◊
(דברים א') שמע בין אחיכם ושפטתם - אמר רבי חנינא: אזהרה לבית דין שלא ישמע דברי בעל דין קודם שיבא בעל דין חבירו, ואזהרה לבעל דין שלא יטעים דבריו לדיין קודם שיבא בעל דין חבירו, קרי ביה נמי שמע בין אחיכם.	[רבי חנינא]									■	◊
מהכא: (שמות כ"ג) מלא תשא - לא תשא.	רב כהנא:									■	◊
(דברים א') ושפטתם צדק, אמר ריש לקיש: צדק את הדין ואחר כך התכהו	[ריש לקיש]									■	◊
(דברים א') בין איש ובין אחיו אמר רב יהודה: אפילו בין בית לעלייה	[רב יהודה]									■	◊
ובין גרו - אמר רב יהודה: אפילו בין תנור לכירימ.	[רב יהודה]									■	◊
(דברים א') לא תכירו פנים במשפט רבי יהודה אומר: לא תכירוהו.	[רב יהודה]									■	◊
לא תנכרהו.	רבי אלעזר:									■	◊
אושפיוכניה דרב אתא לקמיה לדינא										○	◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ¿ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אמר לו: לא אושפיזכני את?	[רב]											○	ז:
אמר לו: אין.												○	ז:
אמר ליה: דינא אית לי.												○	ז:
אמר ליה: פסילנא לך לדינא.	[רב]											○	ז:
אמר ליה רב לרב כהנא: פוק דיינייה.												○	ת.
חזייה דהוה קא גאים ביה. - אמר ליה: אי צייתא - צייתא, ואי לא - מפיקנא לך רב מאונך.	[רב כהנא]											○	ת.
(דברים א') קטן כגדל תשמעון. אמר ריש לקיש: שיהא חביב עליך דין של פרוטה, כדין של מאה מנה.	[ריש לקיש]											■	ת.
למאי הלכתא												^	ת.
אילימא לעיוני ביה ומיפסקיה												!	ת.
פשיטא												¿	ת.
אלא: לאקדומיה.												!	ת.
(דברים א') לא תגורו מפני איש. אמר רבי חנין: אל תכניס דבריך מפני איש.	[רבי חנין]											■	ת.
(דברים א') כי המשפט לאלהים הוא אמר רבי חמא ברבי חנינא: אמר הקדוש ברוך הוא, לא דיין לרשעים שנוטלין מזה ממון ונותנים לזה שלא כדין, אלא שמטריחין אותי להחזיר ממון לבעליו.	[רבי חמא ברבי חנינא]											■	ת.
(דברים א') והדבר אשר יקשה מכם, אמר רבי חנינא ואיתימא רבי יאשיה: על דבר זה נענש משה, שנאמר (במדבר כ"ז) ויקרב משה את משפטן לפני ה'.	[רבי חנינא ואיתימא רבי יאשיה]											■	ת.
מי כתיב ואשמיעכם? (דברים א') ושמעתי כתיב, אי גמירנא - גמירנא, ואי לא - אזלינא וגמירנא												¿	ת.
ראויה פרשת נחלות שתיכתב על ידי משה רבינו, אלא שזכו בנות צלפחד ונכתב על ידן, ראויה היתה פרשת מקושש שתיכתב על ידי משה רבינו, אלא שנתחייב מקושש ונכתבה על ידו. ללמדך שמגלגלין חובה על ידי חייב, וזכות על ידי זכאי.	[רב נחמן בר יצחק] אלא כדתניא:											■	ת.
כתיב (דברים א') ואצוה את שפטיכם בעת ההיא וכתיב (דברים א') ואצוה אתכם בעת ההיא. אמר רבי אלעזר אמר רבי שמלאי:	[רבי אלעזר אמר רבי שמלאי]											■	ת.
עד כמה?												^	ת.
(במדבר י"א) כאשר ישא האמן את הינק.	רבי חנן ואיתימא רבי שבתאי:											!	ת.
כתיב (דברים ל"א) כי אתא תבוא, וכתיב (דברים ז') כי אתא תביא, אמר רבי יוחנן: אמר לו משה ליהושע: אתה והזקנים שבדור עמהם. אמר לו הקדוש ברוך הוא: טול מקל, והך על קדקדם, - דבר אחר לדור ואין שני דברין לדור.	[רבי יוחנן]											■	ת.
זימון בשלשה.	תנא:											■	ת.
מאי זימון?												^	ת.
אילימא ברכת זימון												!	ת.
זימון וברכת זימון בשלשה.	והתניא:											¿	ת.
וכי תימא: פרושי קמפרש: מאי זימון - ברכת זימון												!	ת.
זימון בשלשה, ברכת זימון בשלשה.	והתניא:											¿	ת.
אלא: מאי זימון - אזמוני לדין.												!	ת.
הני בי תלתא דייני דיתבי, ואזיל שליחא דבי דינא ואמר מפומא דחד - לא אמר כלום, עד דאמר משמיה ככולהו.	כי הא דאמר רבא:											■	ת.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
הני מילי - בלא יומא דדינא, אבל ביומא דדינא - לית לן בה.												◊	ת.
תשלומי כפל כו'.												■	ת.
ילמדנו רבינו, דיני קנסות בכמה?	שלה ליה רב נחמן בר רב חסדא לרב נחמן בר יעקב:											◊	ת.
מאי קמיבעיא ליה? הא אנן תנן בשלשה												?	ת.
אלא: יחיד מומחה קמיבעיא ליה, דאין דיני קנסות או לא?												◊	ת.
תשלומי כפל ותשלומי ארבעה וחמשה - בשלשה.	אמר ליה: [רב נחמן בר יעקב] תניתנה:											!	ת.
מאי שלשה?												!	ת.
אילימא שלשה הדיוטות												!	ת.
אפילו עשרה והן הדיוטות - פסולין לדיני קנסות.	האמר אבוה דאבוך משמיה דרב:											!	ת.
אלא - מומחין, וקאמר שלשה.												!	ת.
מוציא שם רע בעשרים ושלשה.	חכמים:											■	ת.
וכי יש בו דיני נפשות מאי הוי?												?	ת.
בחוששין ללעז קמיפלגי.	עולא:											!	ת.
אין חוששין ללעז	רבי מאיר סבר:											!	ת.
חוששין ללעז	ורבנן סברי:											!	ת.
כולי עלמא ללעז לא חיישין, והכא בחוששין לכבודן של ראשונים קמיפלגי, והכא במאי עסקין - כגון דאיכניף בי עשרין ותלתא למידן דיני נפשות, ואיבדור, ואמר להו: דיינו לי מיהא דיני ממונות.	רבה:											!	ת.
תבעו ממון בשלשה, תבעו נפשות - בעשרים ושלשה.	מיתיבי: וחכמים אומרים:											?	ת.
בשלמא לרבה תבעו ממון תחלה - בשלשה, - תבעו נפשות תחלה - אפילו ממון בעשרים ושלשה. אלא לעולא קשיא												?	ת.
הכא במאי עסקין - שהביא הבעל עדים שזינתה, והביא האב עדים והזימום לעדי הבעל, בא לגבות ממון מבעל - בשלשה, ובמקום נפשות - בעשרים ושלשה.	רבא: אני וארי שבחבורה תרגימנא, ומנו - רב חייא בר אבין:											!	ת.
דכולי עלמא חיישין ללעז, ומשום כבודן של ראשונים. הכא במאי עסקין - כגון דאתרו בה סתם. והאי תנא הוא	אביי:											!	ת.
ושאר כל חייבי מיתות שבתורה - אין ממתין אותם אלא בעדה ועדים והתראה, ועד שיודיעוהו שהוא חייב מיתה בבית דין	דתניא: [ת"ק]											!	ת.
עד שיודיעוהו באיזה מיתה הוא נהרג.	רבי יהודה:											!	ת.
הכא באשה חבירה עסקינן, וקמיפלגי בפלוגתא דרבי יוסי בר יהודה ורבנן.	רב פפא:											!	ת.
חבר אין צריך התראה, לפי שלא ניתנה התראה אלא להבחין בין שוגג למזיד.	דתניא, רבי יוסי בר יהודה:											!	ת.
כגון דאתרו ביה מלקות, ולא אתרו ביה קטלא. וקמיפלגי בפלוגתא דרבי ישמעאל ורבנן	רב אשי:											!	ת.
מכות - בשלשה	דתנן: [ת"ק]											!	ת.
בעשרים ושלשה.	משום רבי ישמעאל אמרו:											!	ת.
כגון שנמצא אחד מן העדים קרוב או פסול, וקמיפלגי בפלוגתא דרבי יוסי ורבי אליבא דרבי עקיבא.	רבינא:											!	ת.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לא בא שלישי אלא להחמיר עליו, לעשות דינו כיוצא באלו. אם כן נגש הכתוב את הניטפל לעוברי עבירה כעוברי עבירה - על אחת כמה וכמה שישלם שכר את הניטפל לעושה מצוה כעושה מצוה, ומה שנים, נמצא אחד מהן קרוב או פסול - עדותן בטלה, אף שלשה - נמצא אחד מהן קרוב או פסול - עדותן בטלה. ומניין שאפילו מאה - תלמוד לומר עדים.	דתנן, רבי עקיבא:									!	◇	ט.
במה דברים אמורים - בדיני נפשות, אבל בדיני ממונות - תתקיים עדות בשאר.	רבי יוסי:									!	◇	ט.
אחד דיני ממונות ואחד דיני נפשות.	רבי:									!	◇	ט.
ואימתי - בזמן שהתרו בהן, אבל בזמן שלא התרו בהן מה יעשו שני אחים ואחד שראו באחד שהרג את הנפש?										!	◇	ט.
ואיבעית אימא: כגון שהתרו בה אחרים. ולא התרו בה עדים. וקמפלגי בפלוגתא רבי יוסי ורבנן.										!	◇	ט.
לעולם אינו נהרג עד שיהו פי שני עדים מתרין בו, שנאמר (דברים י"ז) על פי שנים עדים.	דתנן, רבי יוסי:									!	◇	ט.
ואיבעית אימא: כגון דאיתכחוש בבדיקות, ולא איתכחוש בחקירות. וקמפלגי בפלוגתא דבן זכאי ורבנן.										!	◇	ט.
מעשה ובדק בן זכאי בעוקצי תאנים.	דתנן: [בן זכאי]									!	◇	ט.
הביא הבעל עדים שזינתה, והביא האב עדים והזימום לעדי הבעל - עדי הבעל נהרגין, ואין משלמין ממון. חזר והביא הבעל עדים והזימום לעדי האב - עדי האב נהרגין ומשלמין ממון, ממון לזה, ונפשות לזה.	רב יוסף:									!	◇	ט.
פלוגי רבעו לאונסו - הוא ואחר מצטרפין להרגו. לרצונו - רשע הוא, והתורה אמרה אל תשת רשע עד.	ואמר רב יוסף:									!	◇	ט.
אדם קרוב אצל עצמו, ואין אדם משים עצמו רשע.	רבא:									!	◇	ט.
פלוגי בא על אשתי - הוא ואחר מצטרפין להורגו, אבל לא להורגה.	רבא:									!	◇	י.
מאי קא משמע לן - דמפלגינן בדיבורא, היינו הך.										?		י.
מהו דתימא: אדם קרוב אצל עצמו - אמרינן, אצל אשתו - לא אמרינן, קא משמע לן.										!	◇	י.
פלוגי בא על נערה המאורסה והזומו - נהרגין, ואין משלמין ממון. בתו של פלוגי והזומו נהרגין, ומשלמין ממון. ממון לזה, ונפשות לזה.	ואמר רבא:									!	◇	י.
פלוגי רבע השור והזומו - נהרגין ואין משלמין ממון, שורו של פלוגי והזומו - נהרגין ומשלמין ממון, ממון לזה ונפשות לזה.	ואמר רבא:									!	◇	י.
הא תו למה לי? היינו הך.										?		י.
משום דקא בעי בעיא עילויה.										!	◇	י.
פלוגי רבע שורי מהו? מי אמרינן: אדם קרוב אצל עצמו, ואין אדם - קרוב אצל ממונו. או דילמא אמרינן: אדם קרוב אצל ממונו.	דבעי רבא:									!	◇	י.
אדם קרוב אצל עצמו, ואין אדם קרוב אצל ממונו.	בתר דבעיא הדר פשטה: [רבא]									!	◇	י.
מכות בשלשה כ'.										!	◇	י.
מנהני מילי?										!	◇	י.
אמר קרא (דברים כ"ה) ושפטום - שנים, ואין בית דין שקול - מוסיפין עליהם עוד אחד, הרי כאן שלשה.	רב הונא:									!	◇	י.
אלא מעתה (דברים כ"ה) והצדיקו - שנים, והרשיעו - שנים, הרי כאן שבעה.										!	◇	י.
ההוא מיבעי ליה כדעולא.										!	◇	י.
רמז לעדים זוממין מן התורה מנין.	דאמר עולא:									!	◇	י.
רמז לעדים זוממין? והא כתיב (דברים י"ט) כאשר זמם.										!	◇	י.
אלא: רמז לעדים זוממין שלוקין מניין.										!	◇	י.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
דכתיב (דברים י"ט) והצדיקו את הצדיק והרשיעו את הרשע. משום הצדיקו את הצדיק והרשיעו את הרשע והיה אם בן הכות הרשע? אלא: עדים שהרשיעו את הצדיק, ואתו עדי אחריו והצדיקו את הצדיק דמעיקרא, ושוויהו להנך רשעים - והיה אם בן הכות הרשע.	[עולא]										!	!	◇
ותיפוק ליה (שמות כ') מלא תענה											!		◇
משום דהוה ליה לאו שאין בו מעשה, וכל לאו שאין בו מעשה - אין לוקין עליו.											!		◇
בעשרים ושלשה.	משום רבי ישמעאל אמרו:												■
מאי טעמא דרבי ישמעאל?													^
אתיא, רשע, רשע מחייבי מיתות כתיב הכא (דברים כ"ה) והיה אם בן הכות הרשע, וכתיב התם (במדבר ל"ה) אשר הוא רשע למות, מה להלן בעשרים ושלשה - אף כאן בעשרים ושלשה	אביי:												!
מלקות במקום מיתה עומדת.	רבא:												!
אי הכי אומדנא למה לי? למחייה, ואי מאית - לימות	רב אחא בריה דרבא לרב אשי:												!
אמר קרא (דברים כ"ה) ונקלה אחיך לעיניך, כי מחית - אנבא דחיי מחית.	אמר ליה: [רב אשי]												!
אמדהוה לקבל עשרים - אין מכין אותו אלא מכות הראויות להשתלש, וכמה הן תמני סרי	אלא הא דתניא:												!
למחייה עשרים וחדא, וכי מיית בהך חדא - לימות, דהא כי מחית אנבא דחייא קא מחית													!
אמר קרא ונקלה אחיך לעיניך אחר שלקה - אחיך בעינא, וליכא.	אמר ליה: [רב אשי]												!
עיבור החדש בשלשה.													■
חישוב לא קתני, קידוש לא קתני, אלא עיבור. לא ליקדשא וממילא לעבך													!
תני קידוש החדש.	אביי:												!
קידוש החדש ועיבור השנה בשלשה, דברי רבי מאיר.	תניא נמי הכי:												■
והא עיבור קתני	רבא:												!
קידוש ביום עיבור - בשלשה, אחר עיבור - ליכא קידוש ומני - רבי אלעזר בר' צדוק היא.	אלא אמר רבא:												!
אם לא נראה בזמנו - אין מקדשין אותו, שכבר קידשוהו בשמים.	דתניא, רבי אלעזר בר' צדוק:												!
קידוש אחר עיבור - בשלשה, ביום עיבור - ליכא קידוש, ומני - פלימו היא.	רב נחמן:												!
בזמנו - אין מקדשין אותו, שלא בזמנו - מקדשין אותו.	דתניא, פלימו:												!
לעולם חישוב קתני, ומאי עיבור - חישוב דעיבור. ואידי דקבעי למיתני עיבור שנה - תנא נמי, עיבור חודש. חישוב חודש - אין, קידוש חודש - לא, מני - רבי אליעזר היא.	רב אשי:												!
בין בזמנו בין שלא בזמנו אין מקדשין אותו, שנאמר (ויקרא כ"ה) וקדשתם את שנת החמשים שנה - שנים אתה מקדש, ואי אתה מקדש חדשים.	דתניא רבי אליעזר:												!
בשלשה כו'.	רבן שמעון בן גמליאל:												■
כיצד אמר רבן שמעון בן גמליאל? בשלשה מתחילין, ובחמשה נושאין ונותנין, וגומרין בשבעה, אחד אומר לישב שנים אומרים שלא לישב - בטל יחיד במיעוטו. שנים אומרים לישב ואחד אומר שלא לישב - מוסיפין עליהם עוד שנים, ונושאין ונותנין בדבר. שנים אומרים צריכה ושלשה אומרים אינה צריכה - בטלו שנים במיעוטן, שלשה אומרים צריכה ושנים אומרים אינה צריכה - מוסיפין עליהם עוד שנים, שאין המנין פחות משבעה.	תניא:												!
הני שלשה חמשה ושבעה כנגד מי?													^
פליגי בה רבי יצחק בר נחמני וחד דעימיה, ומנו - רבי שמעון בן פזי. ואמרי לה: רבי שמעון בן פזי וחד דעימיה, ומנו - רבי יצחק בר נחמני.													!

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
חד אמר: כנגד ברכת כהנים	חד: [רבי יצחק בר נחמני/ רבי שמעון בן פזי]											!	◇
וחד אמר: שלשה - כנגד שומרי הסף, חמשה - מרואי פני המלך, שבעה - רואי פני המלך.	וחד: [רבי יצחק בר נחמני/ רבי שמעון בן פזי]											!	◇
הני שלשה וחמשה ושבעה, שלשה - כנגד שומרי הסף, חמשה - מרואי פני המלך, שבעה - רואי פני המלך.	תני רב יוסף:											■	
עד האידנא מאי טעמא לא פריש לן מר הכי?	אביי לרב יוסף:											?	
לא הוה ידענא דצריכיתו, מי בעיתו מנאי מילתא ולא אמרי לכו?	אמר להו: [רב יוסף]											!	
(זמן, נשיא, צריך, גדי סימן).	תנו רבנן:												◇
אין מעברין את השנה אלא במזומנין לה.	[רבן גמליאל]												◇
מעשה ברבן גמליאל שאמר: השכימו לי שבעה לעלייה, השכים ומצא שמונה. אמר: מי הוא שעלה שלא ברשות?	[שמואל הקטן]												◇
ירד עמד שמואל הקטן ואמר: אני הוא שעליתי שלא ברשות, ולא לעבר השנה עליתי, אלא ללמוד הלכה למעשה הוצרכתי.	[רבן גמליאל]												◇
אמר לו: שב בני, שב. ראויות כל השנים כולן להתעבר על ידך, אלא אמרו חכמים: אין מעברין את השנה אלא במזומנין לה.													◇
ולא שמואל הקטן הוה, אלא איניש אחרינא, ומחמת כיסופא הוא דעבד.													◇
כי הא דיתבי רבי וקא דריש, והריח ריח שום, אמר: מי שאכל שום													◇
יצא עמד רבי חייא ויצא. עמדו כולן ויצאו.													◇
בשחר מצאו רבי שמעון ברבי לרבי חייא, אמר ליה: אתה הוא שציערת לאבא?													◇
אמר לו: לא תהא כזאת בישראל													◇
ורבי חייא מהיכא גמיר לה													◇
מרבי מאיר.													◇
מעשה באשה אחת שבאתה לבית מדרשו של רבי מאיר, אמרה לו: רבי, אחד מכם קדשני בביאה.	דתניא:												◇
עמד רבי מאיר וכתב לה גט כריתות, ונתן לה, עמדו כתבו כולם ונתנו לה.													◇
ורבי מאיר מהיכא גמיר לה													◇
משמואל הקטן.													◇
ושמואל הקטן מהיכא גמיר לה													◇
משכניה בן יחיאל.													◇
דכתיב (עזרא י') ויען שכניה בן יחיאל מבני עילם ויאמר לעזרא אנחנו מעלנו באלהינו ונשב נשים נכריות מעמי הארץ ועתה יש מקוה לישראל על זאת.													◇
ושכניה בן יחיאל מהיכא גמיר לה													◇
מיהושע.													◇
דכתיב (יהושע ז') ויאמר ה' אל יהושע קם לך למה זה אתה נפל על פניך חטא ישראל.													◇
אמר לפניו: רבנו של עולם, מי חטא?													◇
אמר לו: וכי דילטור אני לך? הטל גורלות.													◇

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-דיני ממונות בשלשה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
ואיבעית אימא - משה												◊	יא.	
דכתיב (שמות ט"ז) עד אנה מאנתם.												◊	יא.	
משמתו נביאים האחרונים חגי זכריה ומלאכי - נסתלקה רוח הקודש מירשאל, ואף על פי כן היו משתמשין בבת קול. פעם אחת היו מסובין בעליית בית גוריה ביריחו ונתנה עליהם בת קול מן השמים: יש כאן אחד שראוי שתשרה עליו שכינה (כמשה רבינו), אלא שאין דורו זכאי לכך, נתנו חכמים את עיניהם בהלל הזקן. וכשמת אמרו עליו: הי חסיד, הי עניו, תלמידו של עזרא	תנו רבנן:											■	◊	יא.
שוב פעם אחת היו מסובין בעליה ביבנה, ונתנה עליהם בת קול מן השמים: יש כאן אחד שראוי שתשרה עליו שכינה, אלא שאין דורו זכאי לכך - נתנו חכמים את עיניהם בשמואל הקטן. וכשמת אמרו עליו: הי חסיד, הי עניו, תלמידו של הלל. אף הוא אמר בשעת מיתתו: שמעון וישמעאל לחרבא, וחברוהי לקטלא, ושאר עמא לביזא, ועקן סגינא עתידן למיתי על עלמא.												■	◊	יא.
ועל יהודה בן בבא בקשו לומר כן, אלא שנטרפה שעה, שאין מספידין על הרוגי מלכות.												■	◊	יא.
אין מעברין את השנה אלא אם כן ירצה נשיא. ומעשה ברבן גמליאל שהלך ליטול רשות אצל הגמון אחד שבסוריא, ושהה לבוא, ועיברו את השנה על מנת שירצה רבן גמליאל. וכשבא רבן גמליאל ואמר רוצה אני - נמצאת שנה מעוברת.	תנו רבנן:											■	◊	יא.
אין מעברין את השנה אלא אם כן היתה צריכה מפני הדרכים, ומפני הגשרים, ומפני תנורי פסחים, ומפני גליות ישראל שנעקרו ממקומן ועדיין לא הגיעו. אבל לא מפני השלג, ולא מפני הצינה, ולא מפני גליות ישראל שלא עקרו ממקומן.	תנו רבנן:											■	◊	יא.
אין מעברין את השנה לא מפני הגדיים, ולא מפני הטלאים, ולא מפני הגוולות שלא פירחו, אבל עושין אותן סעד לשנה.	תנו רבנן:											■	◊	יא.
כיצד?												^		יא.
מהודעין אנחנא לכוון דגזוליא רכיכין, ואימריא דערקין, וזימנא דאביבא לא מטא, ושפרת מילתא באנפאי ואוספית על שתא דא תלתין יומין.	רבי ינאי אומר משום רבן שמעון בן גמליאל:											!	◊	יא.
כמה עיבור השנה - שלשים יום	מיתיבי: [ת"ק]											?		יא.
חדש	רבן שמעון בן גמליאל:											?		יא.
רצו - חדש, רצו - שלשים יום.	רב פפא:											!	◊	יא.
תא הזי מאי איכא בין תקיפאי קדמאי לעינוותני בתראי.												■	◊	יא.
מעשה בין בן גמליאל שהיה יושב על גב מעלה בהר הבית והיה יוזמן טופר הלו עומר לפניו, והלש איגרת התוכות לפניו מנחות. אמר לו: טול איגרתא חדא, וכתוב: לאחנא בני גלילא עילאה ולאחנא בני גלילא תתאה.	דתניא:											■	◊	יא.
דילמא בתר דעברוהו.												?	◊	יא.
על שלשה דברים מעברין את השנה: על האביב, ועל פירות האילן, ועל התקופה. על שנים מהן - מעברין, ועל אחד מהן - אין מעברין. ובזמן שאביב אחד מהן - הכל שמחין	תנו רבנן: [ת"ק]											◊	יא.	
על התקופה.	רבן שמעון בן גמליאל:												◊	יא.
על התקופה שמחין, או על התקופה מעברין?	איבעיא להו:												◊	יא.
תיקו.														יא.
על שלשה ארצות מעברין את השנה: יהודה, ועבר הירדן, והגליל. על שנים מהן - מעברין, ועל אחת מהן - אין מעברין. ובזמן שיהודה אחת מהן - הכל שמחין, שאין עומר בא אלא מיהודה.	תנו רבנן:											■	◊	יא.
אין מעברין את השנים אלא ביהודה, ואם עיברוה בגליל - מעוברת.	תנו רבנן: [ת"ק]											◆	◊	יא.
אם עיברוה בגליל אינה מעוברת.	העיד חנניה איש אונו:											◆	◊	יא.
מאי טעמא דחנניה איש אונו - אמר קרא (דברים י"ב) לשכנו תדרשו ובאת שמה, כל דרישה שאתה דורש - לא יהיו אלא בשכנו של מקום.	רבי יהודה בריה דרבי שמעון בן פזי:											■	◊	יא.
אין מעברין את השנה אלא ביום, ואם עיברוה בלילה - אינה מעוברת. ואין מקדשין את החדש אלא ביום, ואם קידשוהו בלילה - אינו מקודש.	תנו רבנן:											■	◊	יא.
מאי קרא - (תהלים פ"א) תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו, איזהו חג שהחדש מתכסה בו - הוא אומר זה ראש השנה, וכתיב כי חק לישראל הוא משפט לאלהי יעקב, מה משפט ביום - אף קידוש החדש ביום.	רב אבא:											■	◊	יא.